

kútik pre deti manna

KTO JE STRATENÝ?

Na zhromaždení v nedeľu bol modlitebný dom plný ľudí. Kazateľ hovoril o Božej láske. Jedno dievčatko sa vzdialilo od svojej matky. Mama ju hľadala medzi ľuďmi, ale ju nikde nemohla nájsť. Nakoniec, veľmi naľakaná hľadala pomoc kazateľa. On zobral mikrofón do ruky a zavola dievčatko po mene. Nikto sa neozval.

Keď sa zhromaždenia zakončilo, a ľudia sa začali rozchádzať vo výnimočne dobrej nálade, videli dievčatko sedieť na jednej stoličke v posledných radoch. Spýtali sa ju: „Prečo si sa neozvala, keď sme volali tvoje meno?“

„Ja nie som stratená!“ odpovedala im, „myslela som, že hľadáte inú Helenu.“

Milé deti, mnoho dospelých a aj niektoré deti rozmýšľajú podobne ako toto dievča. Keď počujú, že ich Boh pozýva na pokánie, myslia si podobne ako toto dieťa. Myslia si, že je povolanie pre niekoho iného, nie pre nich. Zvláštne je to, že sa dobrý Boh snaží a ešte stále pozýva deti ku spaseniu, lebo bez Boha všetci patríme medzi tých stratených – medzi tých, pre ktorých Pán Ježiš prišiel na tento svet.

LEBO SYN ČLOVEKA PRIŠIEL HĽADAŤ A ZACHRAŇOVAŤ STRATENÝCH.

LUKÁŠ 19:10

-
-
1. Prečo si dievčatko myslelo, že kazateľ nehľadá práve ju?
  2. Kto je stratený?
  3. Prečo dobrý Boh volá ľudí na pokánie?
  4. Pre koho prišiel Pán Ježiš na tento svet?

POMODLIME SA SPOLU:

Pane Ježišu, otvor naše uši, aby sme počúvali a poznali tvoj hlas, keď nás povolávaš. Ďakujeme, že si prišiel na tento svet, aby sme viac neboli stratení. Ďakujeme, že si nám priniesol spasenie.

Pravdivé alebo nepravdivé:

1. Ak veríme v jednorodeného syna nezahynieme, ale budeme mať večný život. P alebo N
2. Boh neľúbil svet. P alebo N
3. Kto neverí v Neho, nezahynie. P alebo N

Blažena Pintir a Tamara Kačanski

Milé detičky,
Tento chlapček
spoznal, že cestička,
ktorá vedie ku krížu,
nie je ľahká. Ale
predsa, on chce tam
prísť. Pomôžete mu
nájsť tú správnu
cestičku?

Milina Tordaj

Na svete jestvujú rozprávkové semená. Rozsieva ich ten istý rozsievateľ, čo rozsieva aj pokoj, lásku a radosť. Rozprávka je ako malé zrníčko. Keď padne do pokorného srdca, vyrastie z nej krásny kvet. Keď do pyšného, zahynie.

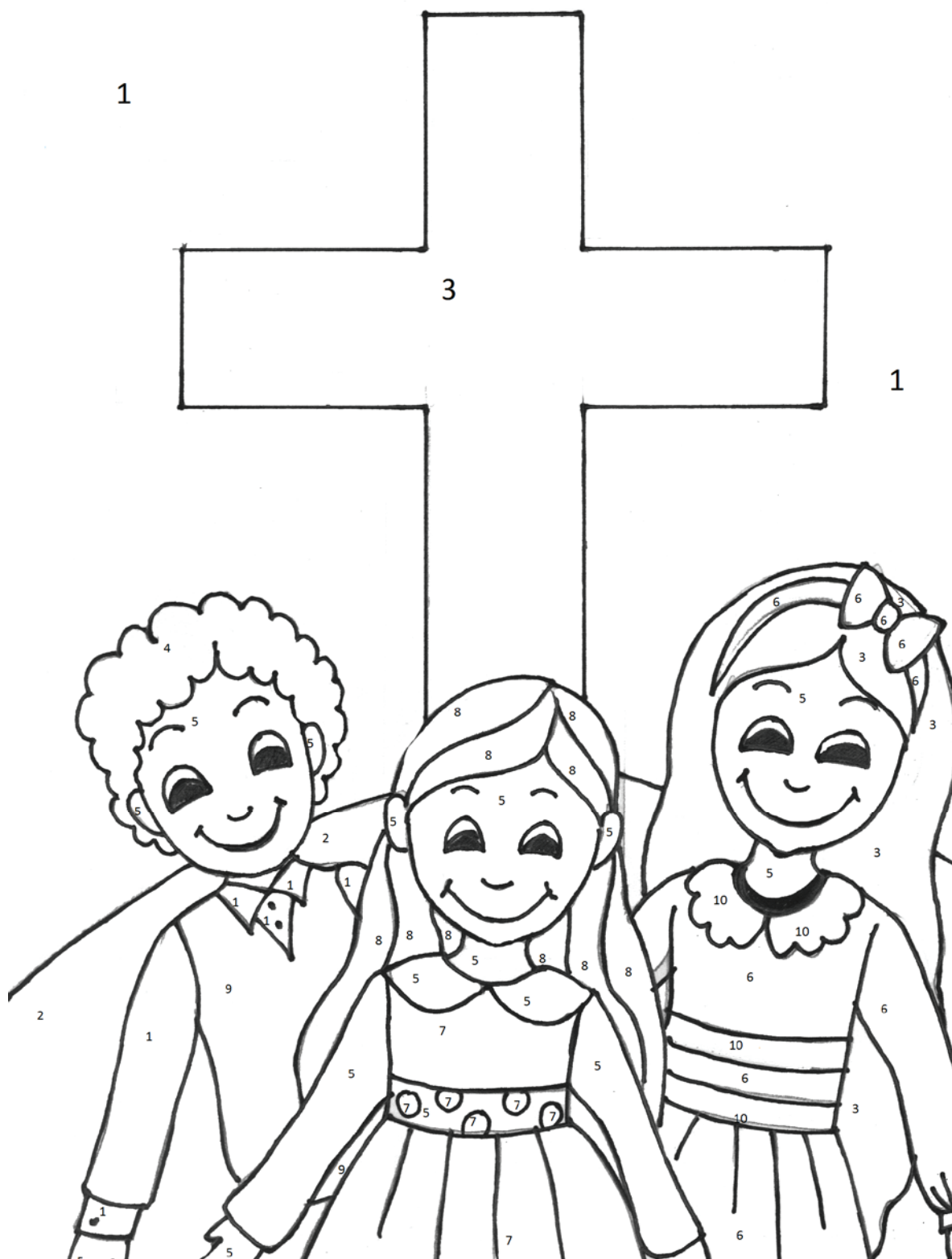
Višiel rozsievateľ. Rozpráva svoje podobenstvá. Tí, ktorí počúvajú SLOVO, zachovávajú ho...

Veď slovo poznania vie vykvetnúť aj z tekého semienka, akým je slza.

Obyčajná, malá slzička. Je jedno, či majú v očiach kvety, deti, alebo zvieratka.

Nám je dané poznať tajomstvá Božieho kráľovstva.

1 - modrá 2 - zelená 3 - hnedá 4 - čierna
5 - ružová 6 - červená 7 - laliová
8 - žltá 9 - sivá

Ruth Petrašová

JAGAVÝ PALÁC

"Ja som svetlo sveta."

Na kraji potoka rástol veľký list lopúcha. Pod lopúchom bývala so svojou dcérkou Barborinkou mama lienka. V lopúchovom dome bolo čisto a útulne, no po dlhej zime predsa len trochu chladno. Mama lienka sa bála, žeby jej dcérka mohla prechladnúť. Pojdeme za slniečkom.

- rozhodla sa.

Roztvorila červený kabátik, zatriasla krídelkami a frrrrrrrrnk. Už jej nebolo. Lienočka sa jej ledva stačila zachytiť za ľavú zadnú nôžku. Leteli nad krajinou. Videli dom. Za domom záhradu. Za záhradou les. Za lesom pole. Mama lienka zletela dolu. Sadla si na steblo trávy a spokojne zaspala. Veď povedala, že pôjdeme za slniečkom! - zamračila sa malá lienčočka. A tu je iba les a pole.

Opatrne zliezla z tráv a pustila sa smerom k slnku. V podvečer si myslela, že ho už už najde. Zdalo sa jej, že je celkom blízko a nízko. No zrazu sa skrylo za najbližší kopec - a už ho nebolo. Kam len zmizlo? - začudovala sa lienčočka. Naslepo sa predriela tmavou húšťavou tráv. Veruže, nešlo sa jej ľahko... Bála sa každého prasknutia.

Zrazu sa za ňou ozval šuchot. Vyľakane vyliezla na papradie a vystrala tykadielka. Ktosi sa k nej blížil, dotkol sa jej mäkkym ňufákom. Mačka. Čo sa tak trasieš? - opýtala sa lienčocky. Bojím sa, - požalovala sa Barborienka. A je mi zima. Chcem ísť za slniečkom, ale neviem, kde je.

Ukrylo sa do svojho zlatého mesta. - povedala mačka. - Sama ho nenájdeš. Pod', ponesiem ťa trošku. Aj cesta ti rýchlejšie

ubehne, aj sa zohreješ v mojom kožušku. Lienočka s radoťou zaliezla do jej hebkej kožušinky. Bolo jej tak príjemne a teplo, že čochvíľa zaspala. Nad ránom ju mačka zložila na zem.

Zlaté mesto je hneď za kopcom. - povedala. - Ďalej už s tebou nepôjdem. Dám ti však dva chĺpki srsti. Jeden daj slniečku ako pozdrav odo mňa. Druhý si nechaj. Zohreješ ťa. A zmizol v kroví.

Naradovana lienka zobrala dva chĺpki srsti, ukryla si ich do bodkovaného kabátika a šla. Čoskoro uvidela mesto obkolesené zlatými múrmi. Uprostred mesta sa jagal krásny palác, postavený z tehličiek čistého svetla. Lienočka privrela oči od údivu a radosti. Stačí vojsť do mesta a...

Zamierila sa k bráne. Sedelo pri nej chlapča - chudé a vyziabnute na kosť.

Kto si? - opýtala sa ho s ľútosťou. Som vietor Vetroplach. A je mi zima. Daj mi niečo lebo zamrznem. Mám dva chĺpky srsti od mačky. Jeden ti dám, ak chceš... Vetroplach dychtivo natiahol ruku: Nemohla by si mi dať aj ten druhý? Nemohla. Je to darček pre slniečko. Nepatrí sa, aby som k nemu prišla s prázdnyimi rukami. Jeden chĺpok mi nestačí. Ak mi nedáš aj ten druhý, zamrznem. Daj slniečku čosi iné. Čo mám dať, keď nič iné nemám? Svoje krídelká. Krídelká? - zhikla lienčočka. Veď som na nich ešte neletela...

PRÍBEH BUDE POKRAČOVAŤ!

